Στην Κέρστι και τον Φίλιπ

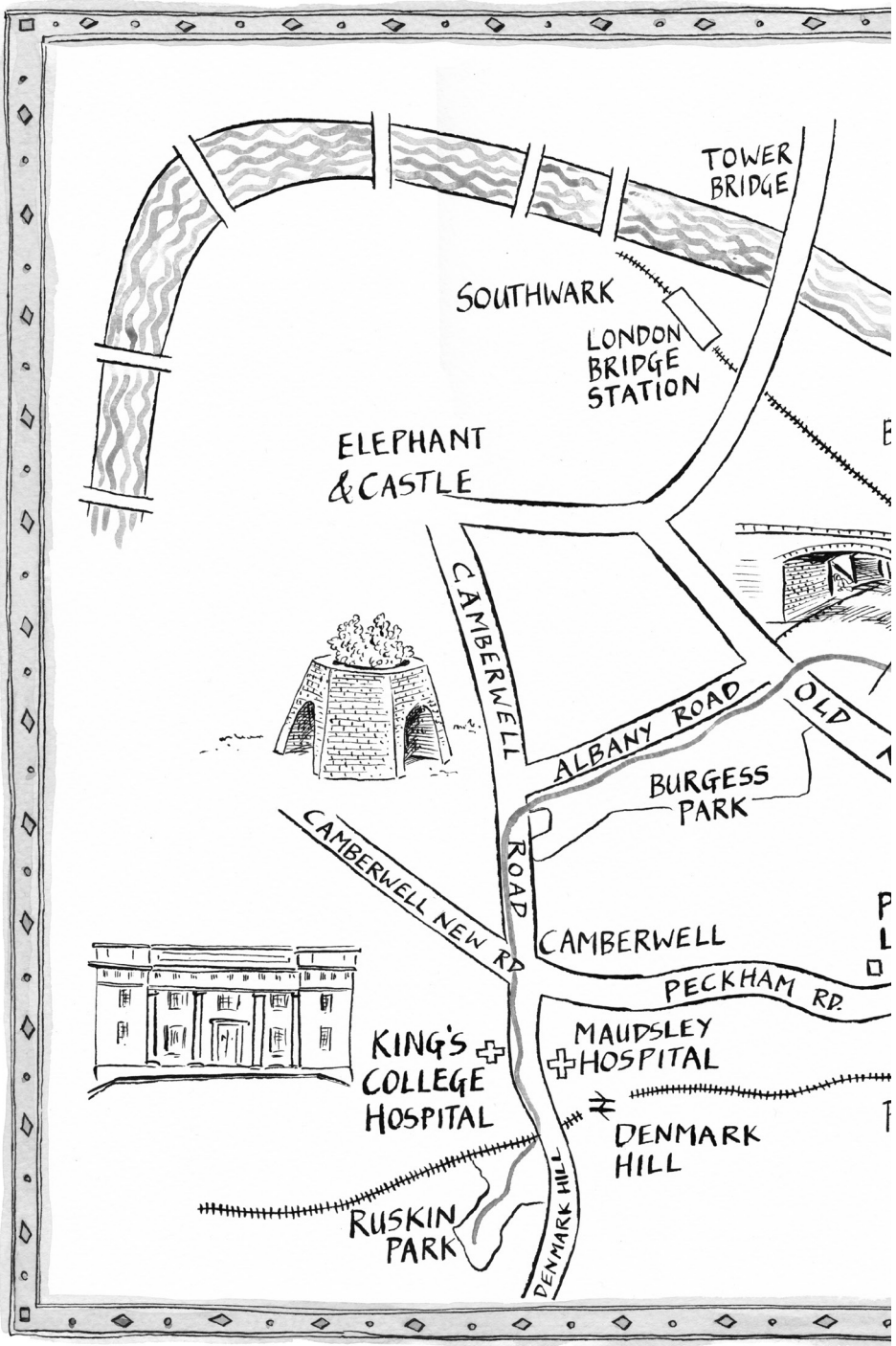
TOWER BRIDGE
SOUTHWARK
LONDON BRIDGE STATION
ELEPHANT & CASTLE
CAMBERWELL ROAD
ALBANY ROAD
OLD
BURGESS PARK
CAMBERWELL NEW RD
CAMBERWELL
PECKHAM RD.
KING'S COLLEGE HOSPITAL
MAUDSLEY HOSPITAL
DENMARK HILL
RUSKIN PARK
DENMARK HILL

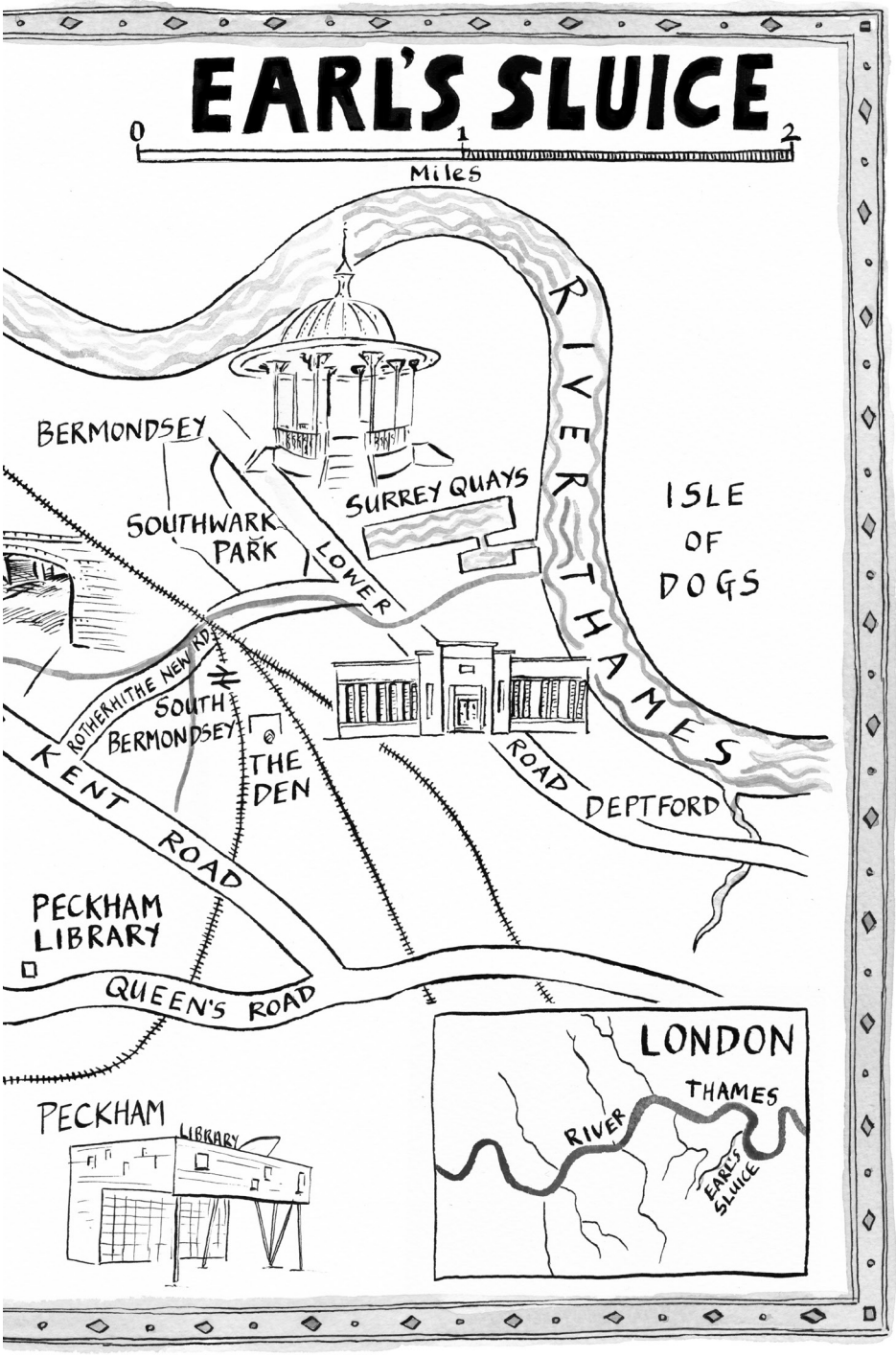
EARL'S SLUICE
0
1
2
Miles
RIVER THAMES
BERMONDSEY
SOUTHWARK PARK
SURREY QUAYS
LOWER
ISLE OF DOGS
ROTHERHITHE NEW RD
SOUTH BERMONDSEY
THE DEN
KENT ROAD
ROAD
DEPTFORD
PECKHAM LIBRARY
QUEEN'S ROAD
PECKHAM
LIBRARY
LONDON
THAMES
RIVER
EARL'S SLUICE

1

Η Κίτι ήταν μόλις πέντε ετών και είχε γίνει έξαλλη. Η ουρά για τα Κοσμήματα του Στέμματος ήταν υπερβολικά μεγάλη και το θέαμα τελικά δεν ήταν και τίποτα ιδιαίτερο. Η ουρά για το Μουσείο της μαντάμ Τισό ήταν ακόμη μεγαλύτερη και δεν κατόρθωσε καν να αναγνωρίσει ποιον αναπαριστούσαν τα περισσότερα από τα κέρινα ομοιώματα – τα οποία άλλωστε δεν μπορούσε να δει με την άνεσή της εξαιτίας της πολυκοσμίας. Σαν να μην έφταναν όλα αυτά, είχε αρχίσει να ψιλοβρέχει. Και μισούσε το μετρό. Καθώς στεκόταν στην αποβάθρα ακούγοντας το βουητό του συρμού που πλησίαζε, είχε την αίσθηση πως κάτι απαίσιο και τρομερό ετοιμαζόταν να εμφανιστεί μέσα από το σκοτάδι.

Αλλά όταν επιτέλους επιβιβάστηκαν στο σκάφος, η διάθεσή της βελτιώθηκε κάπως. Ο ποταμός ήταν τόσο μεγάλος που της φαινόταν σαν ωκεανός, με τις εναλλαγές της άμπωτης και της παλίρροιας. Από δίπλα της πέρασε ένα πλαστικό μπουκάλι που επέπλεε στο νερό.

«Πού πηγαίνει;» ρώτησε η Κίτι.

«Στη θάλασσα», της αποκρίθηκε η μητέρα της. «Θα κάνει όλο το μακρύ ταξίδι ως τη θάλασσα».

«Θα το σταματήσει το Φράγμα του Τάμεση», αντέτεινε ο πατέρας της.

«Όχι, δεν πρόκειται να το σταματήσει», επέμεινε η μητέρα της. «Δεν είναι αληθινό φράγμα».

Καθώς απομακρύνονταν απ' το μουράγιο, η Κίτι έτρεχε από τη μία πλευρά του σκάφους στην άλλη. Κάθε φορά που

παρατηρούσε κάτι ενδιαφέρον στη μία όχθη του ποταμού, έχανε κάτι εξίσου ενδιαφέρον στην άλλη όχθη ή στο ποτάμι μπροστά της.

«Ηρέμησε, Κίτι», της είπε η μητέρα της. «Γιατί δεν γράφεις στο σημειωματάριό σου έναν κατάλογο με όλα όσα βλέπεις;»

Έτσι η Κίτι έβγαλε το καινούριο της σημειωματάριο, εκείνο που είχε έναν ελέφαντα ζωγραφισμένο στο εξώφυλλο. Έβγαλε μαζί και το καινούριο της στιλό. Άνοιξε το σημειωματάριο σε μια άγραφη σελίδα, σημείωσε τον αριθμό ένα και τον κύκλωσε με ένα περίγραμμα σε σχήμα καρδιάς. Έπειτα κοίταξε γύρω της. «Τι είναι αυτό το τεράστιο πράγμα;»

«Ποιο τεράστιο πράγμα;»

«Να, αυτό εκεί».

«Το Μάτι του Λονδίνου».

Αυτό λοιπόν θα ήταν το νούμερο ένα.

Το σκάφος ήταν σχεδόν άδειο. Ήταν Παρασκευή και είχε μόλις σταματήσει να βρέχει. Οι γονείς της Κίτι έπιναν καφέ και η μικρή, που είχε σχολική αργία την ημέρα εκείνη και που ανυπομονούσε εδώ και εβδομάδες γι' αυτή την εκδρομή, έσκυβε συνοφρυωμένη επάνω από το σημειωματάριό της τη στιγμή που μια φωνή από το μεγάφωνο πληροφόρησε τους επιβάτες ότι ο ποταμός Τάμεσης ήταν από μόνος του ένα ταξίδι στην ιστορία. Από αυτόν, είπε ακόμη η φωνή, ο θαλασσοπόρος Φράνσις Ντρέικ είχε ξεκινήσει για τον περίπλου της γης. Και εκεί πάλι είχε επιστρέψει, με ένα πλοίο γεμάτο θησαυρούς, για να γίνει πια ο σερ Φράνσις Ντρέικ.

Η Κίτι ήταν τόσο απορροφημένη που σχεδόν ενοχλήθηκε όταν ο πατέρας της πήγε και κάθισε δίπλα της.

«Σταματήσαμε για λίγο», της είπε, «ώστε να μπορέσουμε να δούμε τον Τάμεση και τη Γέφυρα του Λονδίνου».

«Το ξέρω», του αποκρίθηκε το παιδί.

«Ξέρεις το τραγούδι για τη Γέφυρα του Λονδίνου;»

«Το μάθουμε στο σχολείο».

«"Το μάθαμε" είναι το σωστό».

Η Κίτι αγνόησε αυτή την παρατήρηση κι εξακολούθησε να γράφει.

«Λοιπόν, ποια είναι τα πράγματα που είδες;»

Η μικρή ολοκλήρωσε τη λέξη που έγραφε εκείνη τη στιγμή, με την άκρη της γλώσσας της να ξεπροβάλλει από το πλαϊνό μέρος του στόματός της. Ύστερα σήκωσε το σημειωματάριό της και του το έδειξε. «Πέντε πράγματα», ανακοίνωσε.

«Και ποια είναι αυτά τα πέντε πράγματα;»

«Ένα πουλί».

Ο πατέρας της γέλασε. Η Κίτι τον κοίταξε κατσουφιασμένη. «Γιατί γελάς;»

«Όχι, είναι μια χαρά. Ένα πουλί. Τι άλλο;»

«Ένα σκάφος».

«Ποιο; Αυτό εδώ;»

«Όχι». Γούρλωσε τα μάτια της εκνευρισμένη. «Ένα άλλο σκάφος».

«Ωραία».

«Ένα δέντρο».

«Πού είναι;»

«Το περάσαμε τώρα». Έριξε πάλι μια ματιά στο σημειωματάριό της. «Ένα αυτοκίνητο».

«Μα βέβαια, υπάρχουν πολλά αυτοκίνητα που κινούνται κατά μήκος του ποταμού. Πολύ καλά, Κίτι. Αυτά ήταν όλα;»

«Και μια φάλαινα».

Ο πατέρας της έσκυψε και κοίταξε το σημειωματάριο. «Η φάλαινα γράφεται με άλφα γιώτα, όχι με έψιλον. Είναι φ-ά-λ-α-ι-ν-α. Και είμαστε σε ένα ποτάμι. Οι φάλαινες δεν πηγαίνουν σε ποτάμια».

«Εγώ την είδα».

«Πότε;»

«Μόλις τώρα».

«Πού;»

Η Κίτι του έδειξε με το δάχτυλο σε ένα σημείο στον ποταμό. Ο πατέρας της σηκώθηκε και προχώρησε ως το πλαϊνό μέρος

του σκάφους. Κι έξαφνα η μέρα εκείνη, που ήταν έτσι κι αλλιώς γεμάτη συγκινήσεις, άρχισε να γίνεται όλο και πιο συναρπαστική. Ο πατέρας της φώναξε κάτι κι έπειτα στράφηκε προς το μέρος της Κίτι και φώναξε ακόμη δυνατότερα. Της είπε να μείνει ακριβώς εκεί όπου βρισκόταν και να μην κάνει ούτε βήμα. Ύστερα έτρεξε κατά μήκος του καταστρώματος και πάνω κάτω στα σκαλιά, και ο ξεναγός που μιλούσε στο μεγάφωνο σταμάτησε για λίγο, κι όταν μίλησε ξανά η φωνή του ήταν δυνατή και εντελώς αλλαγμένη. Οι επιβάτες άρχισαν να τρέχουν γύρω γύρω στο κατάστρωμα κοιτώντας από το ένα πλάι και ουρλιάζοντας, ενώ μια παχιά γυναίκα ξέσπασε σε κλάματα.

Τώρα το μεγάφωνο καλούσε τους επιβάτες να απομακρυνθούν από το πλάι, όμως εκείνοι δεν υπάκουαν. Η μητέρα τής Κίτι ήρθε και κάθισε δίπλα της και της μιλούσε γι' αυτά που θα έκαναν μετά και για τις καλοκαιρινές διακοπές, οι οποίες δεν θα αργούσαν και πολύ πια· θα πήγαιναν σε κάμπιγκ. Εκείνη τη στιγμή η Κίτι άκουσε τον δυνατό θόρυβο μιας μηχανής και σηκώθηκε όρθια για να δει ένα μεγάλο μηχανοκίνητο σκάφος να πλέει κατά μήκος του ποταμού προσεγγίζοντάς τους όλο και περισσότερο, μέχρι που τελικά σταμάτησε. Η μικρή ένιωσε τα κύματα που είχε σηκώσει το πλεούμενο ν' ανεβοκατεβάζουν και το δικό τους σκάφος, τόσο που παραλίγο να πέσει. Η μητέρα της σηκώθηκε και πήγε να σταθεί στην κουπαστή μαζί με όλους τους υπόλοιπους επιβάτες. Η Κίτι δεν μπορούσε να δει παρά μόνο τις πλάτες τους και το πίσω μέρος από τα κεφάλια τους. Ήταν σαν να βρισκόταν πάλι στο Μουσείο της μαντάμ Τισό, όπου χρειάστηκε να τη σηκώσει ο πατέρας της στους ώμους του.

Αυτή τη φορά, όμως, μπορούσε να προχωρήσει μπροστά και να κοιτάξει κι αυτή από την κουπαστή. Μπορούσε και να διαβάσει την επιγραφή στο πλαϊνό μέρος του μηχανοκίνητου σκάφους: «ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ». Αυτό λοιπόν θα ήταν το νούμερο έξι στη λίστα της. Δύο άντρες κατέβηκαν σε μια μικρή προεξοχή στο πίσω μέρος του σκάφους. Ο ένας απ' αυτούς φορούσε μια

φαρδιά κίτρινη στολή και γάντια που έμοιαζαν λαστιχένια. Έτσι ντυμένος, μπήκε στο νερό. Οι άντρες χρησιμοποίησαν σκοινιά και άρχισαν να τραβούν το σώμα έξω απ' το νερό. Από το επιβατικό σκάφος ακούστηκαν βογκητά και κάποιοι απομακρύνθηκαν από την κουπαστή επιτρέποντας στην Κίτι να έχει καλύτερη ορατότητα. Μερικοί άλλοι είχαν βγάλει τα κινητά τους και μιλούσαν. Το σώμα εκείνο έδειχνε αλλόκοτο, ολόκληρο φουσκωμένο, γεμάτο πανάδες και με μια γαλακτερή απόχρωση, όμως η Κίτι ήξερε τι ακριβώς ήταν. Οι άντρες της αστυνομίας το έχωσαν σε έναν μακρύ μαύρο σάκο, που τον έκλεισαν μετά με φερμουάρ.

Τα δυο πλεούμενα κινήθηκαν παράλληλα και ο ένας αστυνομικός σκαρφάλωσε από το σκάφος του στο δικό τους, πατώντας στο χαμηλότερο κατάστρωμα. Ο άλλος, εκείνος με τη φαρδιά κίτρινη στολή, παρέμεινε στο αστυνομικό σκάφος. Ίσιωνε ένα σκοινί και στη συνέχεια το έδεσε κόμπο. Μόλις τελείωσε, σήκωσε το βλέμμα του για να συναντήσει εκείνο της Κίτι ακριβώς τη στιγμή που η μικρή τού έκανε νεύμα με το χέρι. Χαμογέλασε, της ανταπέδωσε τον χαιρετισμό κι εκείνη τον χαιρέτισε πάλι.

Τώρα πια δεν υπήρχε άλλη δράση και η Κίτι πήγε πάλι να καθίσει. Έγραψε τον αριθμό έξι, τον κύκλωσε και δίπλα έγραψε: «ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ». Έπειτα, κοίταξε ξανά το νούμερο πέντε. Προσεκτικά, γράμμα γράμμα, διέγραψε τη λέξη «ΦΑΛΑΙΝΑ», μέχρι που δεν διακρινόταν πια καθόλου. Τότε, με απόλυτη συγκέντρωση, έγραψε αντί γι' αυτήν τη λέξη: «ΑΝΘΡΩΠΟΣ».

2

Η επιθεωρήτρια της αστυνομίας Σάρα Χουσεΐν και ο επιθεωρητής Γκλεν Μπράιαντ βγήκαν από το αυτοκίνητο. Η Χουσεΐν ψάρεψε το κινητό της τηλέφωνο μέσα από την τσέπη της, ενώ ο Μπράιαντ έβγαλε από τη δική του ένα πακέτο τσιγάρα κι έναν μικρό ροζ πλαστικό αναπτήρα. Ήταν ψηλός και γεροδεμένος, με κοντοκομμένα μαλλιά, μεγάλα άκρα και φαρδιούς ώμους, σαν παίκτης του ράγκμπι· ο ιδρώτας έτρεχε ποτάμι από πάνω του. Δίπλα του, η Χουσεΐν έδειχνε μικροκαμωμένη, ψύχραιμη, συγκρατημένη.

«Κάτι προέκυψε και θ' αργήσω», έλεγε τώρα μιλώντας στο κινητό της. «Το ξέρω, με συγχωρείς. Μπορείς να δώσεις λίγα μακαρόνια στα κορίτσια. Διαφορετικά, υπάρχει και πίτσα στην κατάψυξη. Δεν ξέρω τι ώρα θα γυρίσω. Καλύτερα να μη με περιμένουν ξύπνιες. Το ίδιο ισχύει και για σένα, Νικ. Θα πρέπει να σε αφήσω τώρα. Λυπάμαι πολύ».

Ένας άντρας τούς πλησίαζε. Το πρόσωπό του ήταν κατακόκκινο και τα μαλλιά του τραχιά κι αχτένιστα. Έμοιαζε περισσότερο με ψαρά που είχε βγει με την τράτα του παρά με αστυνομικό.

«Γεια σας». Έτεινε το χέρι του στον Μπράιαντ, ο οποίος έδειξε να ξαφνιάζεται αλλά ανταπέδωσε τον χαιρετισμό. «Είμαι ο επιθεωρητής Ο' Νιλ, της Λιμενοφυλακής. Κι εσείς θα πρέπει να είστε ο επιθεωρητής Χουσεΐν».

«Όχι ακριβώς, εγώ...» πήγε να πει ο Μπράιαντ.

«Ο κύριος είναι ο επιθεωρητής Μπράιαντ», είπε πρόσχαρα η Χουσεΐν. «Κι εγώ είμαι η επιθεωρήτρια Χουσεΐν».

«Με συγχωρείτε, νόμισα...»

«Κανένα πρόβλημα. Συμβαίνει συχνά».

Η Χουσεΐν έστρεψε το βλέμμα της πρώτα κατά μήκος του ποταμού στα δεξιά της και ως την Τάουερ Μπριτζ, κι έπειτα στ' αριστερά της, στην Κάναρι Γουάρφ και πέρα ως τα κομψά νεόδμητα παραποτάμια διαμερίσματα. «Ωραία τοποθεσία».

«Θα πρέπει να τη δείτε τον Νοέμβριο», της είπε ο Ο' Νιλ.

«Εκπλήσσομαι που το μέρος αυτό δεν δόθηκε ολόκληρο αντιπαροχή για διαμερίσματα. Σε μια τέτοια τοποθεσία, μπροστά στο ποτάμι...»

«Και πάλι, όμως, δεν παύουμε να χρειαζόμαστε χώρο για να αράζουμε τα σκάφη μας».

Και ο επιθεωρητής Ο' Νιλ έδειξε με ένα νεύμα προς κάτι που έμοιαζε με τεράστια τετράγωνη τέντα, φτιαγμένη από πλαστικά μπλε καλύμματα. Η Χουσεΐν έκανε έναν μορφασμό. «Έτσι, ε;»

«Εκεί βάζουμε τους πνιγμένους μας για έναν γρήγορο έλεγχο. Και μετά αποφασίζουμε αν πρέπει να καλέσουμε εσάς». Ο επιθεωρητής Ο' Νιλ παραμέρισε το πλαστικό κάλυμμα και τους οδήγησε μέσα. Στο εσωτερικό, δυο άνθρωποι που φορούσαν πλαστικά σκουφιά και παπούτσια και άσπρες φόρμες, μετακινούνταν αθόρυβα γύρω από το πτώμα. «Κάποιες φορές δεν είμαστε σίγουροι. Αλλά αυτού εδώ ο λαιμός ήταν κομμένος».

Ο Μπράιαντ πήρε μια βαθιά, θορυβώδη ανάσα και ο Ο' Νιλ στράφηκε και τον κοίταξε μ' ένα χαμόγελο. «Νομίζετε πως αυτό εδώ είναι αποκρουστικό; Θα έπρεπε να τους δείτε όταν έχουν μείνει στο νερό για έναν ή δύο μήνες. Είναι φορές που δεν μπορεί κανείς να καταλάβει ούτε το φύλο τους. Ακόμη και χωρίς τα ρούχα τους».

Το πτώμα ήταν ακουμπισμένο σε μια μεγάλη ρηχή μεταλλική σκάφη. Έδειχνε πρησμένο, σαν να το είχαν φουσκώσει με τρόμπα. Η σάρκα ήταν αφύσικα ωχρή αλλά συγχρόνως είχε πανάδες, και ήταν πετρωμένη και μελανιασμένη στο πρόσωπο και στα χέρια. Φορούσε ακόμη ένα σκουρόχρωμο πουκάμισο,

γκρι παντελόνι, γερά δερμάτινα παπούτσια – έμοιαζαν περισσότερο με μπότες παρά με απλά παπούτσια. Η Χουσεΐν πρόσεξε πως τα κορδόνια ήταν ακόμη διπλοδεμένα, και δεν μπορούσε να πάψει να φαντάζεται εκείνο τον άνθρωπο τη στιγμή που τα τραβούσε και τα έδενε σφιχτά.

Πίεσε τον εαυτό της να κοιτάξει προσεκτικά το πρόσωπο. Υπήρχαν υπολείμματα από τη μύτη, κάτι περισσότερο από εκτεθειμένους χόνδρους. Και όλα τα χαρακτηριστικά έμοιαζαν συγκεχυμένα, διαβρωμένα, ενώ το μοναδικό που διακρινόταν ξεκάθαρα ήταν ο κομμένος λαιμός. «Δείχνει πολύ βίαιο», είπε τελικά.

Ο Μπράιαντ, ο οποίος στεκόταν δίπλα της, έκανε έναν μικρό θόρυβο που υποδήλωνε ότι συμφωνούσε. Είχε βγάλει το μαντίλι του κι έκανε τάχα πως φυσούσε τη μύτη του.

«Δεν έχει απομείνει κανένα στοιχείο», είπε ο Ο' Νιλ. «Εκτός βέβαια από τον κομμένο λαιμό. Το ποτάμι πραγματικά τους διαλύει κι έπειτα αναλαμβάνουν τα πουλιά ό,τι έχει απομείνει. Κι ύστερα, το καλοκαίρι η αποσύνθεση προχωρεί πιο γρήγορα».

«Πού βρέθηκε;»

«Επάνω, στο ύψος του πλοίου-μουσείου "Μπέλφαστ", κοντά στη Γέφυρα του Λονδίνου. Αλλά ούτε αυτό σημαίνει κάτι. Θα μπορούσε να είχε ριχτεί στο ποτάμι σε οποιοδήποτε σημείο από το Ρίτσμοντ ως το Γουλγουίτς».

«Έχετε καμιά ιδέα για το πόσο θα πρέπει να παρέμεινε στο νερό;»

Ο Ο' Νιλ έγειρε το κεφάλι του από τη μία πλευρά σαν να έκανε κάποιον νοερό υπολογισμό. «Επέπλεε. Επομένως, πρέπει να ήταν μέσα τουλάχιστον μία εβδομάδα. Και κρίνοντας από την κατάστασή του, όχι περισσότερες από δέκα ημέρες».

«Αυτό δεν μας βοηθά και πολύ».

«Είναι καλός τρόπος αυτός για να ξεφορτωθεί κανείς ένα πτώμα», είπε ο Ο' Νιλ. «Πολύ καλύτερος από το να το θάψει».

«Βρήκατε κάτι στις τσέπες του;»

«Δεν είχε πορτοφόλι ούτε κινητό τηλέφωνο ή κλειδιά ή έστω ένα μαντίλι. Ούτε ρολόι».

«Δηλαδή, δεν έχετε απολύτως κανένα στοιχείο;»

«Εννοείτε προφανώς πως *εσείς* δεν έχετε απολύτως κανένα στοιχείο. Είναι όλος δικός σας τώρα πια. Όμως... χμ, υπάρχει κάτι. Κοιτάξτε στον καρπό του χεριού του».

Η Χουσεΐν φόρεσε τα πλαστικά γάντια της κι έσκυψε πάνω από το πτώμα. Ένιωσε μια ανεπαίσθητη γλυκερή οσμή, αλλά προτίμησε να μην το πολυσκεφτεί. Γύρω από τον αριστερό καρπό ήταν περασμένη μια πλαστική ταινία. Τον ανασήκωσε απαλά. «Είναι από τα περικάρπια που σου βάζουν στο νοσοκομείο».

«Αυτό σκεφτήκαμε κι εμείς. Και φαίνεται πως έχει το όνομά του γραμμένο επάνω».

Έγειρε από πάνω, πιο κοντά αυτή τη φορά. Τα γράμματα διακρίνονταν αμυδρά, μόλις που διαβάζονταν πια. Χρειάστηκε να τα διαβάσει πρώτα από μέσα της ένα ένα. «Κλάιν», είπε τελικά. «Δρ Φ. Κλάιν».

Περίμεναν την άφιξη του φορτηγού, ρίχνοντας βλέμματα στο ποτάμι που αντανακλούσε την τελευταία λάμψη του δειλινού. Η βροχή είχε σταματήσει και ρόδινα σύννεφα διέκοπταν το ωχρογάλανο χρώμα του ουρανού.

«Θα ευχόμουν να μην είχε γίνει Παρασκευή», σχολίασε ο Μπράιαντ.

«Όμως έτσι ήρθαν τα πράγματα».

«Συνήθως η Παρασκευή είναι η αγαπημένη μου μέρα. Είναι κάπως σαν μια πρώτη γεύση απ' το Σαββατοκύριακο».

Η Χουσεΐν έβγαλε τα γάντια της με μια απότομη κίνηση. Σκεφτόταν όλα τα σχέδια που θα έπρεπε να ακυρώσει και την απογοητευμένη έκφραση που θα είχαν οι δυο κόρες της, αλλά και την πικρία του Νικ. Θα προσπαθούσε να της το κρύψει, και αυτό θα το έκανε ακόμη χειρότερο. Και την ίδια στιγμή, ήδη

διέτρεχε νοερά τη λίστα με τις ενέργειες που έπρεπε να γίνουν αμέσως, θέτοντας προτεραιότητες. Έτσι έκανε πάντοτε όταν καταπιανόταν με μια καινούρια υπόθεση.

«Εγώ θα πάω στο νεκροτομείο με το φορτηγάκι. Εσύ βρες ποιος είναι αυτός ο δόκτωρ Κλάιν και από ποιο νοσοκομείο προέρχεται αυτό το περικάρπιο, αν βέβαια πρόκειται για νοσοκομείο. Το φωτογράφισες, έτσι δεν είναι;»

Ο Μπράιαντ της έδειξε το κινητό του.

Σύμφωνα με το περικάρπιο, η ημερομηνία γέννησης του δόκτορα Κλάιν ήταν η 18η Νοεμβρίου, αλλά δεν μπορούσαν να διακρίνουν το έτος. Κάτω από το όνομα υπήρχαν δύο γράμματα και μια σειρά από δυσανάγνωστα πια νούμερα, κάτι σαν κωδικός.

«Πρέπει να κοιτάξουμε τους Αγνοουμένους», είπε η Χουσεΐν. «Άντρας, μέσης ηλικίας, και η εξαφάνισή του θα πρέπει να αναφέρθηκε σε διάστημα μεταξύ δύο εβδομάδων και πέντε ημερών πριν από σήμερα».

«Θα σου τηλεφωνήσω αν μάθω οτιδήποτε».

«Τηλεφώνησέ μου έτσι κι αλλιώς».

«Ασφαλώς, το είχα υπόψη μου».

Το περικάρπιο προερχόταν από το νοσοκομείο «Κινγκ Έντουαρντ», στο Χάμπστιντ. Ο Μπράιαντ τους κάλεσε στο τηλέφωνο και για αρκετή ώρα τον παρέπεμπαν από το ένα τμήμα στο άλλο, μέχρι που κατέληξε να μιλά με μια υπάλληλο στο γραφείο του διευθύνοντος ιατρού. Του είπε σε τόνο που δεν σήκωνε συζήτηση ότι θα έπρεπε να πάει ο ίδιος εκεί προτού του δώσουν οποιαδήποτε πληροφορία σχετικά με το προσωπικό τους ή τους ασθενείς.

Έτσι, οδήγησε ως εκεί και ανέβηκε τον λόφο σε ώρα αιχμής, νευρικός και ανυπόμονος. Σχεδόν θα είχε φτάσει ταχύτερα αν πήγαινε με τα πόδια· σκέφτηκε πως θα έπρεπε ν' αγοράσει ένα σκούτερ ή ένα μοτοποδήλατο. Στο γραφείο του διευθύνοντος

ιατρού, μια λιπόσαρκη γυναίκα ντυμένη με κόκκινη στολή εξέτασε προσεκτικά την αστυνομική του ταυτότητα όση ώρα εκείνος της επαναλάμβανε τι ακριβώς ήθελε, δείχνοντάς της και τη φωτογραφία από το κινητό του.

«Σκέφτηκα πως θα πρέπει να είναι κάποιος που εργαζόταν εδώ».

Η γυναίκα δεν έδειξε να εντυπωσιάζεται. «Αυτά τα περικάρπια είναι για τους ασθενείς μας, όχι για το προσωπικό».

«Ναι, φυσικά. Με συγχωρείτε».

«Τα μέλη του προσωπικού φορούν καρτελάκια».

«Εμένα, όμως, με ενδιαφέρει περισσότερο αυτό το περικάρπιο που βρέθηκε».

Του ζητήθηκε να περιμένει. Το τεράστιο ρολόι στον τοίχο μετρούσε τα λεπτά που περνούσαν. Ένιωθε ιδρωμένος και βρόμικος, και δεν μπορούσε ν' αποδιώξει την εικόνα εκείνου του πρησμένου, φουσκωμένου απ' το νερό πράγματος που κάποτε ήταν άνθρωπος. Η γυναίκα επέστρεψε κρατώντας στα χέρια της ένα εκτυπωμένο χαρτί.

«Το άτομο αυτό εισήχθη εδώ ως ασθενής πριν από τρία χρόνια», είπε. «Ως επείγον περιστατικό». Έριξε μια ματιά στο χαρτί. «Εκτεταμένα τραύματα. Πληγές από μαχαιριές. Σε πολύ άσχημη κατάσταση».

«Πριν από τρία χρόνια;» Ο Μπράιαντ συνοφρυώθηκε. «Μα τότε, για ποιο λόγο αυτός ο άντρας εξακολουθούσε να φορά το περικάρπιο που του έβαλαν στο νοσοκομείο;»

«Ο ασθενής δεν ήταν άντρας. Το άτομο που εισήχθη τότε ήταν γυναίκα. Ήταν η δόκτωρ Φρίντα Κλάιν».

«Μήπως έχετε τη διεύθυνσή της;»

«Και διεύθυνση και τηλέφωνο».

Η Χουσεΐν είχε την αίσθηση πως το όνομα αυτό κάτι της θύμιζε. «Γιατί νομίζω πως το έχω ξανακούσει;»

«Δεν έχω ιδέα. Να της τηλεφωνήσω;»

«Ναι. Ζήτησέ της να έρθει στο νεκροτομείο».

«Για ν' αναγνωρίσει το πτώμα; Ελπίζω να είναι σε θέση να το κάνει».

Η Χουσεΐν στεκόταν έξω από την ιατροδικαστική αίθουσα τρώγοντας ένα πακέτο κρακεράκια και παρακολουθώντας τη Φρίντα Κλάιν να έρχεται πίσω από τον αξιωματικό υπηρεσίας ο οποίος την οδηγούσε κατά μήκος του διαδρόμου, που δεν είχε καθόλου παράθυρα. Έμοιαζε να είναι συνομήλικη της Χουσεΐν, αλλά ήταν ψηλότερη. Φορούσε ένα γκρι λινό παντελόνι και μια λευκή μπλούζα με ψηλό λαιμό. Τα σχεδόν μαύρα μαλλιά της ήταν πιασμένα σε κότσο ψηλά στο κεφάλι της. Περπατούσε ευκίνητα και ανάλαφρα, όμως η Χουσεΐν παρατήρησε ότι έσερνε ανεπαίσθητα το βήμα της, σαν τραυματισμένη χορεύτρια. Μόλις την πλησίασε, είδε ότι το πρόσωπο της γυναίκας, εντελώς γυμνό από μέικ απ, ήταν ωχρό. Τα μάτια της ήταν πολύ σκούρα, και η Χουσεΐν ένιωσε ότι δεν την κοιτούσαν απλώς αλλά τη διαπερνούσαν.

«Είστε η δόκτωρ Φρίντα Κλάιν;»

«Ναι».

Καθώς σύστηνε τον εαυτό της και τον Μπράιαντ, η Χουσεΐν προσπάθησε να διερευνήσει την ψυχολογική κατάσταση της γυναίκας. Θυμόταν αυτό που της είχε πει ο Μπράιαντ μετά την τηλεφωνική του συνομιλία μαζί της. Η δόκτωρ Κλάιν δεν έδειξε να εκπλήσσεται και τόσο πολύ.

«Ίσως να το βρείτε αποκρουστικό αυτό».

Η γυναίκα ένευσε πως καταλάβαινε. «Είχε το όνομά μου στο περικάρπιό του;» ρώτησε.

«Μάλιστα».

Το νεκροτομείο είχε ψυχρό φωτισμό και ήταν σιωπηλό και αφάνταστα κρύο. Υπήρχε κι εκείνη η γνωστή οσμή αποσύνθεσης και απολυμαντικού, που την ένιωθες να σου ξύνει τον λαιμό.

Στάθηκαν μπροστά στο τραπέζι. Το σώμα ήταν καλυμμένο με ένα άσπρο σεντόνι.

«Είστε έτοιμη;»

Ένευσε για άλλη μία φορά. Ο υπάλληλος του νεκροτομείου έκανε ένα βήμα μπροστά και τράβηξε το σεντόνι. Η Χουσεΐν δεν κοιτούσε το πτώμα αλλά το πρόσωπο της Φρίντα. Η έκφρασή της δεν άλλαξε καθόλου, ούτε καν ένα σφίξιμο στο σαγόνι. Κοίταξε συγκεντρωμένη και έγειρε πιο κοντά χωρίς καν να τρεμοπαίξουν τα μάτια της. Το βλέμμα της περιπλανήθηκε ως την ανοιχτή πληγή στον λαιμό. «Δεν ξέρω», είπε τελικά. «Δεν μπορώ να τον αναγνωρίσω».

«Ίσως να σας βοηθήσει αν δείτε τα ρούχα που φορούσε όταν βρέθηκε».

Τα ρούχα ήταν τοποθετημένα σε ένα ράφι, διπλωμένα μέσα σε διαφανείς πλαστικές σακούλες. Η Χουσεΐν τα ανασήκωνε ένα ένα για να τα κοιτάξει η Φρίντα. Ένα μουσκεμένο σκουρόχρωμο πουκάμισο. Ένα γκρι παντελόνι. Κι εκείνα τα βαριά δερμάτινα παπούτσια, με τα μπλε κορδόνια τους διπλοδεμένα. Η Χουσεΐν άκουσε δίπλα της τη γυναίκα να παίρνει βαθιά ανάσα. Για μια στιγμή, η έκφραση στο πρόσωπο της Φρίντα Κλάιν είχε αλλοιωθεί, σαν ένα τοπίο που είχε σκοτεινιάσει και παγώσει ξαφνικά. Ανασήκωσε ανεπαίσθητα το ένα της χέρι, σαν να ετοιμαζόταν ν' αγγίξει τη σακούλα που περιείχε τα παπούτσια. Έπειτα στράφηκε πάλι προς το φριχτό εκείνο σώμα και στάθηκε με ίσια την πλάτη της και το βλέμμα χαμηλωμένο.

«Γνωρίζω ποιος είναι αυτός ο άνθρωπος», είπε. Η φωνή της ήταν μαλακή και ήρεμη. «Είναι ο Σάντι. Ο Αλεξάντερ Χόλαντ. Τον αναγνώρισα από τα παπούτσια του».

«Είστε απόλυτα σίγουρη;» τη ρώτησε η Χουσεΐν.

«Τον αναγνώρισα από τα παπούτσια του», επανέλαβε η Φρίντα Κλάιν.

«Δόκτωρ Κλάιν, είστε καλά;»

«Ναι, σας ευχαριστώ».

«Έχετε κάποια ιδέα για ποιο λόγο φορούσε στο χέρι του το παλιό σας περικάρπιο από το νοσοκομείο;»

Η Φρίντα κοίταξε τη Χουσεΐν κι έπειτα έστρεψε πάλι το βλέμμα της στο άψυχο σώμα. «Κάποτε ήμαστε ζευγάρι. Πριν από πολύ καιρό».

«Αλλά είχατε χωρίσει».

«Είχαμε χωρίσει».

«Καταλαβαίνω», είπε σε ουδέτερο τόνο η Χουσεΐν. «Σας είμαι ευγνώμων. Αυτό σίγουρα σας είναι πολύ δύσκολο. Όπως αντιλαμβάνεστε, θα χρειαστούμε όλα τα στοιχεία που μπορείτε να μας δώσετε για τον Αλεξάντερ Χόλαντ. Και τα δικά σας στοιχεία, ώστε να μπορούμε να επικοινωνήσουμε ξανά μαζί σας».

Η Φρίντα ένευσε γέρνοντας ανεπαίσθητα το κεφάλι της. Η Χουσεΐν είχε τώρα την εντύπωση πως κατέβαλλε σκληρή προσπάθεια για να διατηρήσει τον αυτοέλεγχό της.

«Τον δολοφόνησαν;»

«Όπως βλέπετε, του έχουν κόψει τον λαιμό».

«Ναι, το βλέπω».

Μόλις η Φρίντα έφυγε, αφού τους είχε αφήσει τα στοιχεία της, η Χουσεΐν στράφηκε στον Μπράιαντ. «Υπάρχει κάτι παράξενο σε αυτή τη γυναίκα».

Ο Μπράιαντ πεινούσε και ήθελε να καπνίσει. Ταλαντεύτηκε για μια στιγμή στις φτέρνες του κι έπειτα στάθηκε πάλι κανονικά στα πόδια του. «Ήταν ήρεμη. Οφείλω να της το αναγνωρίσω αυτό».

«Η αντίδρασή της όταν παρατήρησε τα παπούτσια... ήταν παράξενη».

«Από ποια άποψη;»

«Δεν ξέρω. Πρέπει πάντως να έχουμε τον νου μας».